

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/48/2020
Identifikačné číslo spisu: 2115010349
Dátum vydania rozhodnutia: 16.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2115010349.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci proti obvinenému C. G., pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 16. marca 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného C. G. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 6. septembra 2018, sp. zn. 5To/58/2018, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 6. februára 2018, sp. zn. 2T/27/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. G. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 6. februára 2018, sp. zn. 2T/27/2015 bol obvinený C. G. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného v bode 1,2,3,5, rozsudku z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, v bode 1 a 2 v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávnené vyrobienie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, v bode 4 rozsudku z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, v bode 6 rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, v bode 7 rozsudku z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bode 8 rozsudku z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, v bode 9 rozsudku zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1. Dňa 1. júna 2013 v presne nezistenom čase okolo 23.00 hod na R. ulici č. XX v F. v byte patriacom W. R., využil tú okolnosť, že W. R. spal a z vrečka riflí, ktoré mal položené na posteli, mu vybral čierne púzdro na doklady a z neho zobral bankomatovú kreditnú kartu MasterCard č. XXXX XXXX XXXX XXXX spoločnosti W., a.s. a bankomatovú kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX spoločnosti W., a.s., obe vydané na meno W. R. a následne kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX dňa 2. júna 2013 vykonal dve platby na čerpacej stanici OMV v F., jednu vo výške 3,40 eur a druhú vo výške 217,50 eur, ďalej platbu v HM Tesco vo výške 74,07 eur a bankomatovou kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX dňa 2. júna 2013 z bankomatu E. E. a.s. na R. ulici v F. uskutočnil neoprávnený výber finančnej hotovosti vo

výške 10 eur, kde po návrate do bytu uvedené karty vrátil naspäť do čierneho púzdra a toto vložil do bundy W. R., čím W. R., nar. X. C. XXXX, trv. bytom R. č. XXXX/XX, F., spôsobil škodu vo výške 304,97 eur,

2. V presne nezistenom čase od 17. mája 2013 do 29. mája 2013 v F. na R. ulici č. XX v byte patriacom W. R., využil tú okolnosť, že W. R. spal a z vrecka riflí, ktoré mal položené na posteli, mu vybral čierne púzdro na doklady a z neho zobral bankomatovú kreditnú kartu MasterCard č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX spoločnosti W., a. s. vydanú na meno W. Baláž a následne touto kartou z bankomatu E. E. a.s., na R. ulici v F. dňa 17. mája 2013 uskutočnil dva neoprávnené výbery finančnej hotovosti v celkovej výške 300 eur a dňa 22. mája 2013 a dňa 29. mája 2013 uskutočnil dva neoprávnené výbery finančnej hotovosti v celkovej výške 300 eur, vždy keď sa potom vrátil späť do bytu, tak uvedenú kartu vrátil naspäť do čierneho púzdra a toto vložil do bundy W. R., čím W. R., nar. X. C. XXXX, trv. bytom R. č. XXXX/XX F. spôsobil škodu vo výške 900 eur,

3. V čase od 17.15 hod dňa 29. mája 2013 do 00.05 hod. dňa 1. júna 2013 odcudzil bez použitia násillia z obývacej izby v byte W. R., v ktorom bol ubytovaný, televízor zn. LG, nezisteného typu a výrobného čísla, čiernej farby, čím spôsobil W. R., nar. X. C. XXXX, trv. bytom F., ul. R. č. XXXX/XX škodu vo výške 150 eur, pričom za obdobný čin bol v predchádzajúcich 12 mesiacoch postihnutý, a to dňa 28. mája 2013 za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bola udelená bloková pokuta nezaplatená na mieste č. bloku : 12006053 vo výške 30 eur,

4. Dňa 9. augusta 2013 v čase o 8.30 hod v F. na ulici C..E. č. X preliezol vstupnú bránu oplotenia rodinného domu, vnikol na dvor rodinného domu a následne cez otvorené okno na dome bez použitia násillia vnikol do spálne rodinného domu patriaceho K. I., nar. X. C. XXXX, trv. bytom J. E. č. X v opatere dcéry Q. D., nar. X. C. XXXX, trv. bytom F., ul. O. č. X, kde prešiel cez izby do ďalšej spálne a tu neoprávnenne zotrval až kým nebol spozorovaný Q. D. a následne z domu odišiel vchodovými dverami na neznáme miesto,

5. Dňa 7. júna 2013 v čase od 17.00 hod. do 17.10 hod. v F. na ul. R. č. XX odcudzil bez použitia násillia z detskej izby v byte na prízemí, na posteli voľne položený notebook zn. HP XXXXE., neznámeho výrobného čísla, čierno striebornej farby spolu s napájaním do el. siete, čím takto svojím konaním spôsobil majiteľovi C. T., nar. XX. N. XXXX, trv. bytom ul. I. I. č. XX škodu vo výške 469 eur,

6. V presne nezistenom čase v obedňajších hodinách dňa 19. novembra 2013 v ubytovni na V. č. XX v F., v areáli bývalej F. F., odcudzil z neuzamknutej izby, kde bol predtým na návšteve, bez použitia násillia 1 ks tabletu zn. Prestigio, D. s koženým puzdrom čiernej farby, čím tak svojím konaním spôsobil majiteľovi veci C. D. , nar. X. W. XXXX, trv. bytom F., ul. T. F. č. XX, škodu vo výške 80 eur, napriek tomu, že v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava č. k. 0T/206/13 zo dňa 26. októbra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26. októbra 2013, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a za obdobný čin bol v predchádzajúcich 12 mesiacoch postihnutý, a to za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov a bola mu dňa 28. mája 2013 uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste číslo bloku 12006053 vo výške 30 eur,

7. Napriek tomu, že si ako odsúdený dňa 26. októbra 2013 v Trnave proti svojmu podpisu prevzal výzvu Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/206/2013 k nastúpeniu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, ku ktorému bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava č.k. 0T/206/2013 zo dňa 26. októbra 2013, právoplatným 26. októbra 2013 a po výzve mu bol určený termín nástupu do výkonu trestu najneskoršie v priebehu do 8 dní od prevzatia výzvy na nástup trestu, do výkonu bez vážneho dôvodu nenastúpil, čím podstatne sťažil výkon rozhodnutia,

8. Dňa 28. apríla 2005, v čase medzi 13.00 hod a 13.20 hod. na E. ulici č. XX v F., prišiel do neuzamknutého kadernického salónu G., kde zo sociálnej miestnosti odcudzil z voľne odloženej kabelky hnedú koženú peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 8 000,- Sk (265,55 eur), kartu Eurotel klubu zliav fy. Domoss, obidve vystavené na meno G. T., čím uvedeným konaním spôsobil G. T., nar. XX. K. XXXX, trv. bytom T.. L., ul. P. C. č. XXX/XX, škodu vo výške 282,15 eur.

9. Dňa 12. júla 2006 v čase medzi 9.30 až 10.00 hod. na ul. Q. L. v F., na začiatku R. E. pri I. C. L. fyzicky napadol 85 ročného H. R. a to takým spôsobom, že k nemu zozadu pristúpil v úmysle mu

vybrať peňaženku zo zadného vrečka nohavíc, v dôsledku čoho sa H. R. začal brániť, no jemu sa podarilo ho zhodiť na zem a zo zadného vrečka nohavíc mu vytiahol koženú peňaženku kávovej farby, v ktorej mal hotovosť 400,- Sk, čím H. R., nar. X. C. XXXX, bytom N. O. č. XX, spôsobil škodu vo výške 18,28 eur, k zraneniu poškodeného neprišlo.

Za to obvinenému C. G. súd uložil v bode 1,2,3,4,5 rozsudku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/206/2013 zo dňa 26. októbra 2013, právoplatným dňa 26. októbra 2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V bode 6, 7 rozsudku :

Podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V bode 8, 9 rozsudku:

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/153/2006 zo dňa 17. júla 2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/15/2008 zo dňa 16. októbra 2008 a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/18/2007 zo dňa 16. februára 2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvineného zaviazal k náhrade škody voči poškodeným: C. T., nar. XX. N. XXXX, trv. bytom ul. I. I. č. XX vo výške 469 eur.

G. T., nar. XX. K. XXXX, trv. bytom T. L., ul. P. C. č. XXX/XX škodu vo výške 282,15 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd dedičov po poškodenom W. R., nar. X. C. XXXX, naposledy bytom R. č. XXXX/XX, F., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený C. G. odvolanie, a to proti tým výrokom o vine v tých bodoch rozsudku, v ktorých neurobil vyhlásenie o vine. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo 6. septembra 2018, sp. zn. 5To/58/2018 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

I.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu podal obvinený C. G. vo svoj prospech, prostredníctvom svojej obhajkyne Mgr. Zuzany Jedličkovej advokátky so sídlom v Piešťanoch, Royova 9, dovolanie z 28. februára 2020, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

II.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku sa týkajú výroku o treste za skutky v bodoch 6/ a 7/ výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 6. februára 2018, sp. zn. 2T/27/2015 a k ich naplneniu podľa názoru obvineného došlo tým, že nepoužil ustanovenie § 42 Trestného zákona o ukladaní súhrnného trestu, ktoré ustanovenie však použiť mal, pretože trestné činy uvedené v bode 6/ a 7/ boli vo viacčinnom súbehu s inými trestnými činmi C. G., o ktorých rozhodol Okresný súd Trnava rozsudkom sp. zn. 7T/2/2016 z 30. mája 2017. Uvedené pochybenie

prvostupňového súdu pri ukladaní trestu nebolo napravené ani odvolacím súdom. Ustanovenie § 42 Trestného zákona je hmotnoprávnym ustanovením kogentnej povahy. V zmysle § 42 Trestného zákona súhrnný trest nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý bol inak páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Pri súhrnnom treste musí byť páchatel v rovnakej situácii ako v prípade úhrnného trestu, t. j. akoby sa o všetkých spáchaných trestných činoch rozhodlo v jednom konaní. Ak skorší rozsudok ešte nie je právoplatný, súd, ktorý rozhoduje neskôr, vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nadobudne právoplatnosť. Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/27/2015 zo dňa 6. februára 2018 bol obvinený C. G. odsúdený v bode 6/ za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v obedňajších hodinách dňa 19. novembra 2013 v ubytovni na V. č. XX v F., v areáli bývalej F. F., odcudzil z neuzamknutej izby, kde bol predtým na návšteve, bez použitia násilia 1 ks tabletu zn. Prestigio, D. s koženým puzdrom čiernej farby, čím tak svojim konaním spôsobil majiteľovi veci C. D., trv. bytom F., ul. T. F. č. XX, škodu vo výške 80 eur, napriek tomu, že v predchádzajúcich 24 mesiacoch bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/206/13 z 26. októbra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a za obdobný čin bol v predchádzajúcich 12 mesiacoch postihnutý, a to za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších právnych predpisov a bola mu dňa 28. mája 2013 uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 30 eur, v bode 7/ za prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že si ako odsúdený dňa 26. októbra 2013 proti svojmu podpisu prevzal výzvu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/206/2013 z 26. októbra 2013, právoplatným toho istého dňa a po výzve mu bol určený termín nástupu do výkonu trestu najneskoršie v priebehu do 8 dní od prevzatia výzvy na nástup trestu, do výkonu bez vážneho dôvodu nenastúpil, čím podstatne sťažil výkon rozhodnutia (podľa vyjadrenia obvineného, do výkonu trestu mal v zmysle výzvy nastúpiť najneskôr dňa 3. novembra 2013), za ktoré trestné činy mu bol podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov.

Skutky uvedené v bodoch 6/ a 7/ výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/27/2015 zo 6. februára 2018 sú zbíhajúcimi sa trestnými činmi, o ktorých Okresný súd Trnava rozhodol rozsudkom sp. zn. 7T/2/2016 dňa 30. mája 2017.

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 vyhláseným dňa 30. mája 2017 bol obvinený uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil dňa 2. apríla 2015 a bol mu podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 z 1. októbra 2015, právoplatného 17. októbra 2015, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 z 9. februára 2016, právoplatného dňa 9. februára 2016. Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/109/2015 z 1. októbra 2015, právoplatný 17. októbra 2015 bol dovolateľ odsúdený za skutok spáchaný dňa 2. mája 2015 podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 z 9. februára 2016, právoplatný toho istého dňa, bol dovolateľ odsúdený podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, § 194 ods. 1 Trestného zákona, pričom súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 z 1. októbra 2015.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že C. G. bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/27/2015 zo 6. februára 2018 odsúdený za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti (skutky uvedené v rozsudku v bode 6/ a bode 7/) podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov a za ďalšiu časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti bol odsúdený (skorším) rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 zo dňa 30. mája 2017 podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Dovolateľovi teda boli za trestné činy, za ktoré mu mal byť v zmysle § 42

Trestného zákona uložený jeden súhrnný trest, uložené dva tresty odňatia slobody spolu v trvaní 32 mesiacov. Pri správnom a zákonomnom postupe prvostupňový súd mal postupovať podľa § 42 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona a uložiť obvinenému súhrnný trest za celú zbíhajúcu sa trestnú činnosť podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Je predpoklad, že uložený súhrnný trest za celú zbíhajúcu sa trestnú činnosť by bol v kratšom trvaní. Vzhľadom na uvedené pochybenie došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. V konaní o povolení obnovy konania vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 15Nt/68/2018 bolo konštatované, že táto námietka je opodstatnená, ale nezakladá dôvod na povolenie obnovy konania, ale dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

III.

Tento dovolací dôvod sa vzťahuje k výroku o vine (a tým aj k výroku o treste) za skutok uvedený v bode 9/ rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/27/2015 zo 6. februára 2018, nakoľko súd nevykonal dokazovanie navrhované obvineným a s návrhom sa súd ani formálne nevysporiadal a tiež neodôvodnil rozsudok spôsobom zakotveným v § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pričom uvedené pochybenia neboli napravené ani odvolacím súdom.

Obvinený spáchanie skutku pod bodom 9/ rozsudku popieral, navrhoval vypočúť svedka A. F. (žiadosť, resp. návrh na jeho výsluch sa nachádza na č. l. 473, 474) svedok mal byť s obvineným prítomný na mieste skutku. Návrh zopakoval na hlavných pojednávaniach. Výpočutie svedka F. bolo rozhodujúcim dôkazom obhajoby. Súd rozhodol o vine obvineného na základe znaleckého posudku KEÚ PZ, odboru kriminalistickej identifikácie z 28. apríla 2007 v spojení s odborným stanoviskom KEÚ PZ Bratislava zo 7. marca 2014 a na základe výpovede svedka H. R. z prípravného konania. K tomu obvinený uvádza, že výsledky znaleckého dokazovania možno považovať za dôkaz prítomnosti obvineného na mieste činu, nemožno ho však považovať za nepochybný dôkaz o tom, že obvinený sa skutku dopustil. Poškodený H. R. v čase vykonávania hlavného pojednávania už nežil. Tým, že prvostupňový súd návrhu obvineného na vykonanie dôkazu výsluchom svedka F. nevyhovel, nevysporiadal sa s týmto návrhom ani formálne, ani argumentačne v odôvodnení svojho rozsudku, zásadným spôsobom porušil právo obvineného C. G. na obhajobu, na riadne dokazovanie a spravodlivý proces. Uvedené pochybenia neboli napravené ani odvolacím súdom. Postupom odvolacieho súdu bol potom porušený zákon v neprospech obvineného C. G., a to najmä v ustanoveniach § 2 ods. 7, 9, 14, § 176 ods. 2 a § 317 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) a § 322 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti obvinený poukázal aj na porušenie čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Obvinený ďalej uviedol, že už orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) mu neumožnili poradiť sa s obhajcom ani napriek jeho výslovnej požiadavke, pričom prvotné úkony boli vykonané pri obmedzení jeho osobnej slobody, kedy nemal možnosť si obhajcu zabezpečiť. Obvinený je osoba bez právneho vzdelania a bez zastúpenia obhajcom nemohol náležite a vhodne sa obhajovať. Obvinený nemal obhajcu ani v konaní pred súdom, kedy mu ani napriek jeho žiadosti nebol ustanovený. Obvinenému bol ustanovený obhajca len na čas, kedy trvali dôvody povinnej obhajoby. Ustanovenie § 34 ods. 3 Trestného poriadku však priznáva obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, právo na bezplatnú obhajobu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bol podľa názoru obvineného naplnený.

IV.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený videl v tom, že pri rozhodovaní prvostupňovým súdom bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu a súd rozhodoval v nezákonomnom zložení. V tejto súvislosti poukázal na čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Po doručení obžaloby bola vec pridelená predsedníčke senátu JUDr. Helene Gajdošovej; po jej odchode do starobného dôchodku bola vec pridelená dňa 22. februára JUDr. Kataríne Batisovej ako predsedníčke senátu, ktorá nariadila a otvorila hlavné pojednávanie, ktoré bolo vykonané v niekoľkých termínoch a vykonalo sa aj dokazovanie. Následne dňa 3. júla 2017 bola vec pridelená JUDr. Michalovi Eliašovi ako predsedovi senátu a zmenili sa aj prísediaci. Teda došlo k zmene senátu, pričom po tejto zmene sa hlavné pojednávanie nevykonalo odznovu a nezopakovali sa ani dôkazy. Podľa názoru obvineného došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

V.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trnave zo 6. septembra 2018, sp. zn. 5To/58/2018 a rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 6. februára 2018, sp. zn. 2T/27/2015 a v konaniach, ktoré im predchádzali, bol porušený zákon v neprospech obvineného C. G. a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/58/2018, zrušil aj rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/27/2015 v dotknutej časti, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a podľa § 388 Trestného poriadku Okresnému súdu Trnava prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu obvineného vyjadril 7. mája 2020. Poukázal na jednotlivé vo veci vydané rozhodnutia. Citoval zákonné ustanovenia dovolacích dôvodov, na ktoré dovolateľ poukázal - § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Trestného poriadku poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2018, Tpj 31/2018, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k ustanoveniam § 353 ods. 8, § 355 ods. 10 Trestného poriadku, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým číslom 59/2018, časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatel'a; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Na tento účinok nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Trestného poriadku), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin. Dovolacie dôvody dovolateľa podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nemožno akceptovať z nasledovných dôvodov: podľa názoru obvineného za skutky pod bodom 6/ a 7/ mal byť uložený súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 z 30. mája 2017. V danom prípade sa nejedná o viacčinný súbeh trestných činov, nakoľko tento bol prerušený oznámením (doručením) trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T 138/2014 z 20. augusta 2014. V zmysle vyššie citovaného stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým číslom 59/2018, má na účely § 42 ods. 1 Trestného zákona doručenie trestného rozkazu obvinenému rovnaké účinky ako vyhlásenie prvého odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatel'a, v dôsledku čoho dochádza k prerušeniu viacčinného súbehu trestných činov a trestné činy spáchané po jeho doručení už majú charakter trestnoprávnej recidívy, kedy uloženie súhrnného trestu za trestné činy spáchané po jeho doručení vo vzťahu ku skoršiemu odsúdeniu do úvahy neprichádza. Na tento účinok nemá vplyv, že podaním odporu a prednesením obžaloby došlo k zrušeniu trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T 138/2014 z 20. augusta 2014, pretože v ďalšom priebehu trestného konania došlo k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin, a to rozsudkom Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T 138/2014 z 9. februára 2016. Vzhľadom na doručenie trestného rozkazu C. G. dňa 12. septembra 2014, je zrejme že skutky pod bodom 6/ a 7/ spáchané dňa 19. novembra 2013, resp. 4. novembra 2013 (nenastúpením na výkon trestu odňatia slobody v lehote 8 dní odo dňa 26. októbra 2013, kedy prevzal výzvu na nástup), nepredstavujú zbíhajúcu sa trestnú činnosť so skutkom zo dňa 2. apríla 2015, za ktorý bol C. G. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 z 30. mája 2017, ani so skutkom zo dňa 2. mája 2015, za ktorý bol C. G. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/109/2015 z 1. októbra 2015.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť daný aj z toho dôvodu, že C. G. ani v prípade prijatia premisy o potrebe uloženia súhrnného trestu nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov, ani v súčte s trestom 16 mesiacov uloženým rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 (vo vzťahu ku ktorému C. G. požaduje uloženie súhrnného trestu) nepresahuje hornú hranicu trestnej sadzby 3 roky podľa § 212 ods.

3 Trestného zákona vo vtedy účinnom znení (t. j. do 31. júla 2019).

Za označenej situácie by bolo možné uvažovať o tom, či súhrnný trest nemal byť uložený vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 2T/138/2014 z 9. februára 2016 (za skutky z 10. novembra 2013), avšak výrok o treste označeného rozsudku Okresného súdu Pezinok bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 z 30. mája 2017, právoplatným dňa 20. septembra 2018. V takomto prípade by bol obvinenému ukladaný opäť súhrnný trest v trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, ako tomu bolo aj v prípade uloženého samostatného trestu. S poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku by tento dovolací dôvod nebolo možné použiť, pretože takéto neuloženie súhrnného trestu by postavenie C. G., ktorému bol pritom trest uložený na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov, materiálne (a už vôbec nie zásadným spôsobom) neovplyvnilo.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vo vzťahu k namietanému nevysporiadaniu sa s návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom svedka A. F., obvinený, ktorý v predchádzajúcom priebehu konania označil svedka A. F. (neuvádzajúc k tejto osobe presnú adresu ani presný kontaktný údaj), po zmene v zložení senátu na otázku predsedu senátu na hlavnom pojednávaní dňa 10. augusta 2017 uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho je zrejmé, že na pôvodnom návrhu na doplnenie dokazovania už ďalej netrval, čomu zodpovedá aj obsah jeho odvolania, v ktorom nevykonanie tohto dôkazu sám, ani prostredníctvom obhajcu nenamietal, a preto sa prirodzene touto otázkou ani odvolací súd in concreto nemusel zaoberať. Konajúce súdy sa dôsledne zaoberali otázkami viny vo vzťahu k skutku pod bodom 9/ rozsudku. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru SR pod ČVS: PPZ-10684/KEU-BA-EXP-2006 z 28. apríla 2007, v spojení s odborným stanoviskom Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru SR v Bratislave zo 7. marca 2014, v ktorom sa uvádza, že porovnaním profilu DNA zaisteného z porovnávacjej vzorky bukálneho výteru označenej „C. G., r. č. XXXXXX/XXXX, trv. bytom F., G. XX“ v indexe DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov bola zistená zhoda s DNA profilom zaisteným zo stopy č. 1 skúmanej na KEÚ PZ pod č. p.: PPZ10684/KEU-BA-EXP-2006, ktorá bola predložená OR PZ, UJKP Trnava pod č. p. ORP-874/OEK-TI-2006 z 19. septembra 2006. Zároveň obvineného jednoznačne usvedčuje aj samotná výpoveď poškodeného zosnulého H. R. z prípravného konania, v ktorej podrobne popísal priebeh celého útoku ako bol napadnutý obvineným, ako sa bránil, ako prišlo aj k zraneniu obvineného, ktorý zanechal na košeli poškodeného krvavú stopu, skúmaním ktorej sa jednoznačne preukázalo, že to bol obvinený. Verzia obvineného, že krv sa na košeli poškodeného dostala vtedy, keď pomáhal poškodenému vstať, súd neuveril, nakoľko poškodený uviedol, že po útoku páchatel'a v inkriminovaný deň, išiel hneď prosiť o pomoc do prvého najbližšieho domu, kde mu následne pomohli a zavolali políciu, pričom nespomenul nikoho, kto by mu na ulici pomohol, pričom opis poškodeného ohľadom útočníka v celku zodpovedá celkovému výzoru obvineného. Zároveň poškodený uviedol, že „ja som sa ho snažil udrieť a odohnať, myslím si, že som ho aj poškriabal, lebo som mal moju košeli od krvi. Musela to byť jeho krv, lebo ja som nekrvácal nikde“. Súd správne poukázal na skutočnosť, že krvná stopa obvineného sa nemohla dostať na košeli poškodeného, keby mu len pomohol zdvihnúť sa zo zeme. V tom prípade by mohla byť na rukách alebo pod pazuchami poškodeného a nie na košeli. Ani výsluch navrhovaného svedka A. F. by nemohol zvrátiť závery oboch súdov.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a namietanie práva na prístup k obhajcovi, je zrejmé, že konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku, bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, pri rešpektovaní práva na obhajobu. Obvinený mal v obdobiach, kedy bol u neho daný dôvod povinnej obhajoby, obhajcu, ktorého mu súd ustanovil (čo napokon nepopiera). V obdobiach, v ktorých nebol daný dôvod povinnej obhajoby, si však obvinený obhajcu nezvolil a ani o jeho ustanovenie súd nepožiadaval. C. G. bol náležite poučený o všetkých právach obvineného, a to v prípravnom konaní dokonca opakovane, a to už v jednotlivých konaniach, ktoré boli následne spojené na spoločné konanie. Skutočnosť, že obvinený nevyužil svoje právo na voľbu obhajcu, resp. podanie žiadosti o jeho ustanovenie z dôvodu nedostatku prostriedkov na úhradu trov obhajoby, bolo jeho slobodným rozhodnutím. Jeho tvrdenie, že mu nebolo umožnené poradiť sa s obhajcom, nemá žiaden relevantný podklad.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, obvinený poukazuje na opakované zmeny v zložení senátu s tým, že po týchto zmenách nebolo hlavné pojednávanie vykonané od začiatku. V tejto súvislosti je potrebné upriamiť pozornosť na tú skutočnosť, že hlavné pojednávanie sa v týchto prípadoch nemusí vykonať znova, ak so zmenou samosudcu alebo zmenou v zložení senátu obvinený súhlasí (posledná veta § 277 ods. 5 Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou). Odvolací súd na str. 7 napadnutého uznesenia chronologicky zhrnul celý priebeh hlavného pojednávania na súde prvého stupňa s tým, že obžaloba bola prednesená a dokazovanie v rámci hlavného pojednávania sa na okresnom súde začalo realizovať dňa 7. mája 2016, kedy senátu predsedala sudkyňa JUDr. Katarína Batisová a prísediacimi boli Mgr. Ľubomír Jedlička a Pavlína Kramárová. V súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Trnava na rok 2017 došlo v trestnej veci obvineného k zmene v obsadení senátu, keď spis bol pridelený sudcovi JUDr. Michalovi Eliašovi, a to dňa 3. júla 2017. Následne pokračovalo hlavné pojednávanie dňa 10. augusta 2017 v novom zložení senátu, ktorému tento sudca predsedal. Po otvorení hlavného pojednávania predseda senátu oboznámil procesné strany, že došlo k zmene zákonného senátu na podklade Dodatku č. 8 v rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2017 a podľa § 277 ods. 5 Trestného poriadku požiadal obvineného o vyjadrenie, či súhlasí so zmenou v zložení senátu. Ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania z 10. augusta 2017, obvinený s touto zmenou súhlasil. Vzhľadom na uvedené, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nie je daný.

Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. G. odmietol na neverejnom zasadnutí, nakoľko dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku nie sú splnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a o ňom bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že vyššie uvedené dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 57/2007).

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Obvinený C. G. uviedol dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) písm. h), a písm. i)

Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm .b) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Obvinený v dovolaní poukazoval na opakované zmeny v zložení senátu okresného súdu. Po týchto zmenách nebolo hlavné pojednávanie vykonané od začiatku.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci.

Podľa § 50 ods. 1 na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

V súlade s dodatkom č. 8 k Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2017 (č. l. 654) došlo v trestnej veci obvineného k zmene v obsadení senátu, keď spis bol dňa 3. júla 2017 pridelený sudcovi JUDr. Michalovi Eliašovi. Hlavné pojednávanie pokračovalo dňa 10. augusta 2017 (č. l. 661) v novom zložení senátu : predseda senátu JUDr. Michal Eliaš a prísediaci Benjamín Franta a Daniela Marešová. Po otvorení hlavného pojednávania predseda senátu oboznámil procesné strany, že došlo k zmene zákonného senátu a požiadal obvineného v zmysle § 277 ods. 5 Trestného poriadku o vyjadrenie, či súhlasí so zmenou v zložení senátu. Obvinený C. G. s touto zmenou súhlasil (č. l. 662). Hlavné pojednávanie sa v týchto prípadoch nemusí konať odznova, ak so zmenou v zložení senátu obvinený súhlasí (§ 277 ods. 5 Trestného poriadku, posledná veta). Najvyšší súd zistil, že s uvedenou námietkou sa odvolací súd zaoberal a dostatočným spôsobom ju vyargumentoval (str. 7 rozhodnutia), s ktorou argumentáciou sa dovolací súd stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom

dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu .

Obvinený v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom namietal, že súd nevykonal dokazovanie navrhované obvineným vo vzťahu k skutku pod bodom 9/ - (vypočutie svedka A. F.), nemal možnosť poradiť sa s obhajcom, pretože mu nebol ustanovený, nemal finančné prostriedky na zvolenie si obhajcu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať.

Z predloženého spisu je zrejmé, že obvinený C. G. neurobil vyhlásenie o vine k skutkom pod bodom 4, 5, 6, 8 a 9 rozsudku. K ostatným skutkom sa vyjadril iba tak, že tieto nespáchal. V tomto smere dovolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku okresného súdu (str. 20) a uznesenia krajského súdu (str. 9) a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje. Obvinený navrhol vypočúť svedka A. F., no na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. augusta 2017 uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho vyplýva, že na pôvodnom návrhu na doplnenie dokazovania už ďalej netrval. V odvolacom konaní nevykonanie tohto dôkazu sám ani prostredníctvom obhajcu nenamietal, preto sa odvolací súd touto skutočnosťou nezaoberal.

Pokiaľ obvinený uvádzal, že vypočutie menovaného svedka je rozhodujúcim dôkazom, k tomu najvyšší súd uvádza:

Právo obvineného na obhajobu v trestnom konaní patrí nepopierateľne medzi tie základné práva, bez dôsledného rešpektovania ktorých nemožno hovoriť o spravodlivom súdnom konaní. Pritom významnou súčasťou tohto práva je i právo obvineného vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe, garantované čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto právo je založené na princípe, podľa ktorého predtým, ako môže byť obvinený odsúdený, musia byť vykonané všetky dôkazy v jeho prítomnosti na verejnom pojednávaní tak, aby ich bolo možné napadnúť. Ani toto právo obvineného však nie je absolútne a aj v tomto smere pomerne stabilná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripúšťa, že v istých prípadoch je v súdnom konaní nevyhnutné použiť aj výpovede svedkov získané v štádiu vyšetrovania. Napríklad vtedy, ak svedok zomrel, alebo využil svoje právo odoprieť výpoveď, alebo ak primerané úsilie príslušných orgánov zabezpečiť prítomnosť svedka zlyhalo. Pri posudzovaní zlučiteľnosti konania, v ktorom bola ako dôkaz použitá výpoveď svedka, ktorý nebol prítomný a vypočutý na hlavnom pojednávaní, s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru postupuje ESLP v troch krokoch (tzv. test Al-Khawaja). Najprv skúma, či existoval závažný dôvod neprítomnosti svedka ospravedlňujúci pripustenie jeho skoršej výpovede ako dôkazu. V ďalšom kroku posudzuje, či bola výpoveď neprítomného svedka výlučným alebo rozhodujúcim základom pre odsúdenie obvineného. Napokon hodnotí, či existovali dostatočne vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali ťažkosti spôsobené obhajobe v dôsledku pripustenia takejto výpovede a zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. Súd musí posúdiť, či význam výpovede neprítomného svedka, a to najmä z pohľadu, či je táto výpoveď výlučným alebo rozhodujúcim dôkazom pre odsúdenie obžalovaného. Výlučný dôkaz definuje ako jediný dôkaz proti obvinenému a za rozhodujúci dôkaz považuje usvedčujúci dôkaz takej dôležitosti alebo významu, že bude pravdepodobne rozhodujúci pre výsledok konania. Pritom platí, že použitie takejto svedeckej

výpovede musí byť potvrdená inými podpornými dôkazmi v závislosti od ich sily. Napokon v rámci tretieho kroku sa skúma, či vyvažujúce faktory, ktoré boli obhajobe poskytnuté, umožnili spravodlivé a riadne posúdenie spoľahlivosti neprítomného svedka.

V posudzovanej veci ku skutku pod bodom 9/ bolo súdmi vykonané dostatočné dokazovanie, spočívajúce v prečítaní výpovede poškodeného zosnulého H. R. z prípravného konania z 13. júla 2006, ktorý podrobne popísal priebeh útoku (ako bol napadnutý obvineným, ako sa bránil, ako prišlo aj k zraneniu obvineného, ktorý zanechal na košeli poškodeného krvavú stopu, skúmaním ktorej sa jednoznačne preukázalo, že to bol obvinený), v prečítaní výpovede svedkyne poškodenej G. R. z prípravného konania z 23. októbra 2014, rekognícia osoby na základe fotoalbumu z 21. júla 2006, znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminalistickej identifikácie č. PPZ-10684/KEU-BA-EXP-2006 z 28. apríla 2007, odborné stanovisko Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave zo 7. marca 2014.

Vina obvineného v súvislosti so skutkom pod bodom 9/ bola dostatočným spôsobom preukázaná vykonanými dôkazmi, podrobne odôvodnená, z ktorého odôvodnenia je zrejmé, že ani výsluch navrhnutého svedka by nemohol zvrátiť závery oboch súdov. V danom prípade nešlo ani o výlučný, ani o rozhodujúci dôkaz.

Pokiaľ obvinený namietal nedostatok odôvodnenia súdu v súvislosti s odmietnutím dôkazu - vypočutie svedka F., Najvyšší súd uvádza, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoV/8/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 83/2009, II. ÚS 230/2019).

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa práva na prístup k obhajcovi, tieto námietky Najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnené. V štádiu konania pred súdom bolo opatrením okresného súdu zo 17. februára 2016 (č. l. 467) rozhodnuté o ustanovení obhajcu obvinenému, nakoľko bol u neho daný dôvod povinnej obhajoby (obvinený sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci). Po odročení hlavného pojednávania 18. júla 2016 došlo k zrušeniu ustanovenia obhajcu, nakoľko obvinený sa v tom čase nenachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nebol u neho daný dôvod povinnej obhajoby. Obvinený sa počas konania hlavných pojednávaní aktívne obhajoval sám, nijakým spôsobom nenamietal ich priebeh. Obvinený si obhajcu nezvolil, ani o jeho ustanovenie súd nepožiadaval. Z uvedeného vyplýva, že obvinený mal v obdobiach, kedy bol u neho dôvod povinnej obhajoby daný obhajcu, ktorého mu súd ustanovil.

Vyššie uvedené námietky preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.

V dovolaní obvinený poukázal aj na porušenie § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste.

Obvinený v podanom dovolaní vo vzťahu k uvedeným dovolacím dôvodom namietal nepoužitie

ustanovenia § 42 Trestného zákona v rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/27/2015 zo 6. februára 2018 za skutky v bodoch 6/ a 7/.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného skôr, mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať.

Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu.

Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel' bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať.

Viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

Ak obvinený po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa spáchal nový trestný čin, nejde o súbeh, a to ani vtedy, ak boli obidve veci po zrušení pôvodného odsudzujúceho rozsudku spojené na spoločné prejednanie a rozhodnutie. V takom prípade je potrebné uložiť samostatné tresty a nie úhrnný trest (R42/1980).

Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

Podľa § 353 Trestného poriadku trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému (§ 353 ods. 8 Trestného poriadku).

Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine, bez ohľadu na to, že v riadnom alebo v mimoriadnom opravnom konaní bol tento rozsudok zrušený, pokiaľ toto opravné konanie skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a (R41/1968).

V súvislosti s naposledy pomenovanými dovolacími dôvodmi najvyšší súd poukazuje na podrobné vyjadrenie prokurátora zo 7. mája 2020, ktorý neuloženie súhrnného trestu za skutky pod bodom 6/ a 7/ vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T 2/2016 zo dňa 30. mája 2017 náležite vysvetlil odvolávajúc sa aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2018, Tpj 31/2018.

Aj najvyšší súd konštatuje, že v preskúmvanej veci nie je daný vzťah súbehu medzi skutkami pod bodom 6/ a 7/ rozsudku Okresného súdu Trnava z 30. mája 2017, sp. zn. 7T/2/2016, ktorých sa obvinený dopustil 19. novembra 2013, 26. októbra 2013 a skutkami z 10. novembra 2013 (trestný

rozkaz Okresného súdu Pezinok z 20. augusta 2014, sp. zn. 2T 138/2014), nakoľko tento vzťah sa prerušil oznámením (doručením) predmetného trestného rozkazu dňa 12. septembra 2014. Na tom nič nemení skutočnosť, že podaním odporu došlo k zrušeniu tohto trestného rozkazu a v ďalšom priebehu konania došlo k právoplatnému odsúdeniu rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 9. februára 2016, sp. zn. 2T/138/2014. Rovnako nepredstavujú ani zbiehajúcu sa trestnú činnosť so skutkom zo dňa 2. mája 2015, za ktorý bol C. G. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 1. októbra 2015, sp. zn. 30T/109/2015.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že Okresný súd Trnava v konaní sp. zn. 2T/27/2015 (7T/2/2016) nenadobudol právoplatnosť, mal vyčkáť so svojím rozhodnutím, k tomu Najvyšší súd uvádza : Skorší odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin páchatel'a musí byť právoplatný. Ak tento rozsudok ešte nie je právoplatný, súd ktorý rozhoduje neskôr, vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nadobudne právoplatnosť. Čakať na právoplatné skončenie skôr začatého trestného stíhania nebude namieste ak doposiaľ nebol vyhlásený rozsudok, alebo ak vec zrušil nadriadený súd, pretože by to bolo v rozpore s požiadavkou rýchlosti konania (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku, R 27/71, R 41/56).

Pokiaľ by dovolací súd námietku obvineného akceptoval a ukladal súhrnný trest odňatia slobody, v takomto prípade by mu bol súhrnný trest ukladaný opäť v trestnej sadzbe 6 mesiacov a tri roky, ako tomu bolo aj v prípade uloženého samostatného trestu.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Neuloženie súhrnného trestu obvinenému C. G., ktorému bol trest uložený na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov, by jeho postavenie zásadne neovplyvnilo.

Nad rámec uvedeného už len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že obvinenému boli v prejednávanej veci uložené tri samostatné tresty za skutky uvedené v bodoch 1/ až 9/ rozsudku. Za skutky v bodoch 1/ až 5/ súd ukladal trest podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l, § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný a súhrnný v trvaní 2 roky 6 mesiacov. Základná sadzba § 219 ods. 1 Trestného zákona je 1 až 5 rokov. Pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona je použiteľná sadzba pre obvineného 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov. Súd uložil trest na spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Súd v rámci ukladania súhrnného trestu zároveň zrušil výrok o treste uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 26. októbra 2013, sp. zn. 0T/206/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutky v bodoch 6/ a 7/ rozsudku súd ukladal trest podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h) § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Základná trestná sadzba § 212 ods. 3 Trestného zákona je 6 mesiacov až 3 roky, pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona je použiteľná sadzba 16 mesiacov až 3 roky. Súd uložil trest na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Za skutky v bodoch 8/ a 9/ rozsudku súd ukladal trest podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov 8 mesiacov. Základná trestná sadzba § 188 ods. 2 Trestného zákona je 7 až 12 rokov, pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona je použiteľná trestná sadzba 8 rokov 8 mesiacov až 16 rokov. Súd uložil trest na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. V rámci ukladania súhrnného trestu súd zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 17. júla 2007, sp. zn. 6T/153/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 16. októbra 2008, sp. zn. 5 To/15/2008 a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo 16. februára 2007, sp. zn. 6T/18/2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vzhľadom na uvedené ani v prípade prijatia premisy o potrebe uloženia súhrnného trestu nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pretože trest uložený obvinenému na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov ani v súčte s trestom 16 mesiacov uloženým rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/2/2016 (vo vzťahu ku ktorému C. G. požaduje uloženie súhrnného trestu) nepresahuje hornú hranicu trestnej sadzby 3 roky podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona.

Pri úvahách, či nemal byť súhrnný trest uložený vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Pezinok z 9. februára 2016, sp. zn. 2T/138/2014, je zrejme že v takomto prípade by mu bol súhrnný trest ukladaný opäť v trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, teda postavenie obvineného by to zásadným spôsobom neovplyvnilo (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že tento dovolací dôvod pripúšťa dve alternatívy, ktorými sa možno domáhať jeho naplnenia. Ide buď o námietku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku (právnej kvalifikácie) alebo o námietku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V každom prípade však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže správnosť a úplnosť zisteného skutku najvyšší súd, nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd dovolanie obvineného C. G. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.